

РЕШЕНИЕ

№ 8473

гр. София, 12.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **11149** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на „Хемус Турс“ ЕООД, представлявано от управител Й. Р., срещу решение № 000030-11058/17.10.2024 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите.

В жалбата са изложени доводи за нищожност на обжалваното решение, като постановено от некомпетентен орган, както и за незаконосъобразност поради нарушения на материалния закон. Жалбоподателят твърди, че изпълнителния директор на Национална агенция за приходите не е компетентен да се произнася по възстановяването на недължимо платени суми, съответно лихви върху тях, тъй като това се извършва от орган по приходите, а именно съответния директор на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при Централно управление на Национална агенция за приходите. С оглед на горното моли съда да прогласи оспорения административен акт за нищожен. Наред с това сочи, че обжалваното решение е постановено в противоречие с материалноправните разпоредби и предвид наличието на празнота в ЗХ, тъй като в него не е уредена процедурата по възстановяване на таксите по чл. 30 ЗХ, следва на основание чл. 46, ал. 2 Закона за нормативните актове да се приложи разпоредбата на чл. 128 и 129 ДОПК. Посочва за неправилно позоваването на административния орган на стабилитета на решение № 000030-2615/29.03.2023 г., с което е възстановена недължимо платената сума за

държавна такса в размер на 100 000 лв., като се твърди в жолбото, че дружеството има право да избере по какъв ред ще реализира претендираното от него субективно право – дали с искане за допълване на решението или като самостоятелно искане в отделно производство, както е в настоящия случай. Претендира се отмяна на оспореното решение и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – Изпълнителен директор на Национална агенция за приходите в съдебно заседание, чрез юрк. С., оспорва подадената жалба като неоснователна и недоказана. Относно самия издаден административен акт посочва, че е изцяло законосъобразен и правилен с изложени подробни мотиви по издаването му. В представени писмени бележки поддържа, че разпоредбите на чл. 84 и 86 ЗЗД са неприложими в случая, тъй като се отнасят само за правоотношения от частно правен характер и няма как да се приложат между държавен орган и организатор на хазартни игри, както е в настоящия случай. Поддържа, че редът по ДОПК за възстановяване на средства от НАП също е неприложим, тъй като не включва платени такси по реда на чл. 30, ал. 6 ЗХ. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С решение № 000030-2615/29.03.2023 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите е уважено искането на „Хемус Турс“ ЕООД за възстановяване на недължимо внесена и платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 100 000 лева за обект с адрес: [населено място], [улица].

Не се спори между страните, че сумата е възстановена на 25.04.2023 г.

С искане с вх. № М-26-Х-217/18.09.2024 г. дружеството – жалбоподател е поискало възстановяване на сумата от 20 704,72 лева, представляваща законна лихва за забава за периода от 27.04.2021 г. до 25.04.2023 г. върху платената в размер на 100 000 лева такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

С решение № 000030-11058/17.10.2024 г. на изпълнителния директор на НАП е оставено без уважение депозираното искане от страна на дружеството. За да приеме че претенцията на дружеството е неоснователна административният орган е обосновал извод, че изпълнителният директор на НАП действа в качеството на орган, упражняващ държавен надзор в областта на хазарта, а не в качеството на орган по приходите, каквато е хипотезата на чл. 129 ДОПК, при която производството приключва с Акт за прихващане и възстановяване. Като допълнителни аргументи органът е посочил, че решение № 000030-2615/29.03.2023 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите, с което е уважено искането на „Хемус Турс“ ЕООД за възстановяване на недължимо внесена и платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 100 000 лева не е обжалвано от дружеството, нито пък има данни да е подавана молба с искане за допълване на диспозитива му, поради което всички последващи претенции си явяват недопустими.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и от активно легитимирано лице, адресат на акта

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен орган, при издаването му е спазена

установената форма по чл. 59 АПК, като са изложени фактическите и правни съображения за постановяването му.

Решението е издадено в съответствие с материалния закон, като съображенията за това са следните:

Възстановената с решение № 000030-2615/29.03.2023 г. платена държавна такса от 100 000 лева, представлява държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ и е вид държавна такса по чл. 46 от ЗДТ.

С разпоредбата на чл. 92, ал. 4 ЗХ се предвижда, че недължимо платени или събрани суми по ал. 1-3, такси по чл. 30, ал. 3 и ал. 4 ЗХ, годишни такси за социално отговорно поведение, глоби и лихви, подлежащи на възстановяване, се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. От горното следва извода, че с разпоредбата на чл. 92, ал. 4 вр. ал. 1 ЗХ се препраща към реда по ДОПК само относно възстановяването и прихващането на недължимо платени такси по чл. 30, ал. 3 и ал. 4 ЗХ, но не и за таксите по чл. 30, ал. 6 ЗХ, какъвто е настоящия случай. Следователно не е налице празнота в ЗХ, каквото е твърдението на жалбоподателя, тъй като законодателят изрично не е включил таксите по чл. 30, ал. 6 ЗХ да се възстановяват по реда на ДОПК. Това е така, тъй като производството по прихващане и възстановяване по чл. 128, ал. 1 ДОПК касае недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, а държавната такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ няма характер нито на данък, нито на осигурителна вноска, нито на глоба или имуществена санкция, нито на сума, за която специалният закон да постановява възстановяване по реда на ДОПК. Цитираните в жалбата съдебни решения на Върховния административен съд относно прилагането на 46, ал. 2 ЗНА не са относими към настоящия случай, доколкото видно от мотивите на решение № 4595/ 02.05.2023 г., постановено по адм. д. № 525/2023 г. на ВАС, касае се за недължимо платените суми за мита, за които съгласно чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК е приложим редът по чл. 128 - чл. 130 ДОПК, и по-конкретно чл. 129, ал. 6 ДОПК относно възстановяване и прихващане на недължимо платени или събрани суми. Именно поради тази причина Върховният административен съд е обосновал и извода, че преценката за дължимостта на лихвата и началния момент от който се дължи се извършва според правилото на чл. 129, ал. 6 ДОПК независимо, че в Закона за митниците липсва изрична уредба.

Също така следва да се посочи, че в конкретното производство изпълнителният директор на НАП не действа като орган по приходите, което изключва възможността същият да се произнася по реда на чл. 128, вр. чл. 129, ал. 6 ДОПК. В подкрепа на горния извод са и разпоредбите на чл. 16 и чл. 17 ЗХ, в които са изброени функциите и правомощията на изпълнителният директор на НАП като орган, овластен от закона да осъществява надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарта дейности, видно от които изпълнителният директор на НАП не действа като орган по приходите, което изключва възможността същият да се произнася по реда на чл. 128, вр. чл. 129, ал. 6 ДОПК.

Предвид горните съображения правилно административният орган в оспореното решение е приел, че не е приложима разпоредбата на чл. 129, ал. 6 ДОПК и е оставил без уважение искането на „Хемус Турс“ ЕООД за изплащане на лихва в размер на 20 704,72 лева върху възстановената държавна такса от 100 000 лева.

Не е налице и законово основание по ЗХ за изплащане на лихва в 20 704. 72 лева върху възстановената държавна такса от 100 000 лева, тъй като такава възможност не е предвидена за държавната такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

С оглед изхода на делото и чл. 143, ал. 3 АПК в полза на ответната страна следва да се присъдят направените разноски по делото, които са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съответстващо на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Хемус Турс“ ЕООД срещу решение № 000030-11058/17.10.2024 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите.

ОСЪЖДА „Хемус Турс“ ЕООД да заплати на Национална агенция за приходите сумата в размер на 100 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Съдия: